

Titel: Tredie Underafdeling.

Citation: "Tredie Underafdeling.", i *1880/1881: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r08-shoot-chptrd1e8990/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: 1880/1881: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

sværing over de Kjendelser, hvorved Røget paalægges dem, forholds efter de om Vidner givne Regler.

§ 237.

De om Vidner givne Regler skulle med de Pempelser, der følge af Sagens Natur, anvendes paa Syns- og Ejsjønsmænd, forsaavidt denne Lovs Forrifter ikke ere til Hindre derfor.

§ 238.

Retten er ikke bunden ved Syns- eller Ejsjønforrettningens Resultat og kan paabyde Foretagelse af ny Retretning enten af de samme eller andre Syns- eller Ejsjønsmænd.

§ 239.

Med Syns- eller Ejsjønforrettningens Opdragelse, forinden dette efter de almindelige Regler kan ske under Hovedforhandlingen, forholdes efter Bestemmelserne i fjette Afsnit Kapitel I.

Tredie Underafdeling.

Om Bevis ved Dokumenter.

§ 240.

Dokumenter, som ere i Partens Besiddelse, eller som han uden Rettens Medvirkning kan forskaffe sig, maa i Reglen forelægges Retten i det til den mundtlige Forhandlings Begyndelse bestemte Møde, efterat de forud have været meddelte Modparten enten i Doerensstemmelse med Reglerne i §§ 159 og 162 eller, hvis dette ikke har kunnet ske, senest 3 Dage forud. Dog kunne de forelægges senere under Sagen eller uden foregaaende Meddelelse til Modparten, naar dette i Henhold til Grundsaetningerne i § 168 tillades af Retten.

§ 241.

Veraaber en Part sig paa Dokumenter, der ere i Modpartens Bærgelse eller under hans Raadighed, kan han opfordre denne til under Bevisforhandlingen at fremlægge dem for Retten efter 3 Dages forudgaaende Meddelelse til Parten selv. Opfordringen maa ledsages af en Angivelse af de Kjendsgjerninger, som ved Dokumentet skulle bevises. Ubesvaret Bærgning ved at fremkomme med Originaldokumentet eller bekræftet Gjenpart, hvor dette er tilstrækkeligt, kan Retten i saa Fald tillægge Virkning i Doerensstemmelse med Grundsaetningerne i § 97. Det Samme gjaelder ogsaa, naar Vedkommende for at hindre Dokumentets Fremlæggelse har ødelagt det eller uden Nødvendighed givet det fra sig.

Vaarsaar vedkommende Part, at der i Dokumentet tillige indeholdes Oplysninger, som ere denne Sag uvedkommende, og som han ikke ønsker bekendtgjorte, bestemmer Retten, paa hvilken Maade Dokumentet skal fremlægges.

Rægter vedkommende Part at være i Besiddelse af det angivne Dokument, paahviler det den, som fordrer dets Fremlæggelse, at bevise hans Besiddelse deraf.

De i denne Paragraf omhandlede Opfordringer til at fremlægge Dokumenter skulle i Reglen fremsættes i det i § 180 omhandlede Retsmøde, i hvilket Forhandling finder Sted og fornøden Kjendelse affiges.

§ 242.

Trediemænd er pligtig til paa Opfordring at fremkomme med Dokumenter, naar ved-

kommande Part enten er Meddeier af dem eller isvrigt paa Grund af Retsforholdets Beskaffenhed har en af Processen uafhængig Ret til at benytte dem som Bevis for sine Rettigheder.

Men selv hvor dette ikke er Tilfældet, skal Trediemand være pligtig at bidrage til Sagens Oplysning ved at give Retten og Parterne Adgang til Benyttelse eller Besigtelse af Dokumenter, der ere hans Raadighed undergivne, men dog kun, forsaavidt Dokumenternes Fremførelse ikke vilde kunne skade ham selv eller paadrage ham Udgifter eller betydelig Ulejlighed.

§ 243.

Den Part, der vil benytte et under Trediemands Raadighed værende Dokument som Bevis har i Reglen i det i § 180 omtalte Retsmøde at fremsætte Begjæring om, at det maa paalægges Trediemand paa Partens egen Bekostning under Bevisforhandlingen at fremlægge Dokumentet efter 3 Dage forudgaaet Meddelelse til Parterne. Saadan Begjæring maa indeholde en noiagtig Opgivelse af de Fakta, der ved Dokumentet skal bevises, samt nærmere Forklaring angaaende de Grunde, hvorfor Parten antager, at den opgivne Trediemand er i Besiddelse af Dokumentet og pligtig at fremlægge det.

Retten kan derefter ved Kjendelse paalægge Trediemand at fremkomme med Dokumentet uden Hensyn til, om han bor i Retsstedsen eller ikke. Vedkommende Part har at drage Ansvar for denne Kjendelses ufortøvede Fortyndelse for Trediemand; Forjættelse hermed anses som Præfaldelse af Begjæringen om Dokumentets Fremførelse. Trediemand kan enten møde eller lade møde eller i behørig Tid overseende det forlangte Dokument til Rettens Formand, som derefter besøger det meddelt Modparten og fremlægger det.

Under Bevisforhandlingen maa enten Dokumentet efter behørig forudgaaet Meddelelse fremlægges eller de Indsigelser fremsættes, vedkommende Trediemand tror at kunne gjøre. Disse forhandles og paaafendes efter de om Vidner givne Regler i §§ 215 og 216, ligesom de paa samme Maade ere Gjenstand for Besværing til høiere Ret.

Imod den Trediemand, der ubefoiet udebliver eller unblæder at efterkomme Rettens Paalæg, anvendes de for Vidner foreskrevne Tvangsmidler, jfr. §§ 218—219.

Med Bevisforhandlingens Udfættelse i Anledning af Trediemands Indsigelser eller Bægning forholdes efter Reglerne i § 187, jfr § 217.

§ 244.

Om offentlige Dokumenter afgive fuldt Bevis for det, som efter deres Indhold skal have fundet Sted, afgjøres efter de hidtil gjældende Regler.

Modbevis er ikke udelukket.

§ 245.

Bekræftede Gjenparten af offentlige Dokumenter have samme Beviskraft med Hensyn til Indholdet som Originalen, naar Bekræftelsen tilfredsstillende fordringerne til et offentligt Dokument.

§ 246.

Privatdokumenters Beviskraft bekræftes efter de hidtil gjældende Regler, forsaavidt denne Lov ikke bestemmer anderledes.

§ 247.

Hvoervid et Dokuments Beviskraft svækkes eller ophæves ved Matulering, Sonderrivning, Udfregning og desl., afgjøres ved Rettens Skjøn.

Egledes afgjør Retten efter sit Skjøn, hvilken Betydning der skal tillægges Mangler eller Uregelmæssigheder ved dets Udfættelse.

§ 248.

Indenlandske offentlige Dokumenter skulle formodes at være ægte, naar deres Udseende og Form ikke frembyder nogen særlig Tvivlsgrund.

Om et udenlandsk offentligt Dokument skal formodes at være ægte, afgjøres af Retten. Er det paa behørig Maade forsynet med diplomatisk Legalisation, nyder det samme Vægtforholdning som et indenlandsk offentligt Dokument.

§ 249.

Et Privatdokuments Vægtighed maa bevises. Til saadant Bevis er det, naar der ikke skjønes at være Grund til at antage en Forfalskning, i Reglen tilstrækkeligt, at Underkriфтens Vægtighed godtgjøres.

§ 250.

Om Regnskabsbøger skulle formodes at være ægte i Forhold til den, til hvem Regnskabet aflægges, afgjøres ved Rettens Skjøn, medmindre særlige Lovbestemmelser indeholder andre Regler.

§ 251.

Privatdokumenter af saadan Væde, at deres Vægtighed ikke kan oplyses ved Bidnebevis eller ved Parternes egne Erklæringer, kunne holdes for ægte, naar Stedet, hvor Dokumentet findes, Maaden, hvorpaa det er bevaret, eller andre Omstændigheder i overveienende Grad tale derfor.

§ 252.

Beviset for et Privatdokuments Vægtighed bliver at føre og bedømme efter de almindelige Regler, hvorved ogsaa den Retten i denne Lovs § 257 givne Myndighed til at tilstede den Bevispligtige at udsolde Beviset ved sin Ed kommer til Anvendelse.

§ 253.

Producenten af et Privatdokument kan, selv om han ikke har tilværetvragt nogen Formodning for dets Vægtighed, forlange, at det paalægges den, mod hvem Dokumentet fremlægges, edelig at benægte sin Underkriфт med den Værfning, at Dokumentet under Sagen holdes for ægte, hvis Eden ikke aflægges.

§ 254.

Den, der imod bedre Vidende har nægtet Vægtigheden af et Dokument, bliver ved den endelige Dom at anse med Boder fra 200 til 400 Kr., uden at herved er udelukket det Ansvar, som efter Straffelovgivningens almindelige Regler maatte være paadraget.

§ 255.

Om en Part ved senere Yttringer eller Foretagender har afkåret sig fra at bestride et Dokuments Vægtighed eller Beviskraft, afgjøres ved Rettens Skjøn.

Fjerde Underafdeling.

Om Parts Ed.

§ 256.

Parterne kunne vedtage, at Antagelsen eller Ikke-Antagelsen af et omvistet Faktum

skal bero paa, at den ene eller den anden af Parterne med Ed bekræfter, at han veed eller endog blot, at han ikke veed rettere, end at det har eller ikke har fundet Sted.

Saaan Vedtagelse lægges da til Grund ved Kjendelsens eller Dommens Afgjelse. Vedtagelsen indføres ordret i Retshogen, oplæses og vedtages af Parterne,

§ 257.

Retten kan efter sit Skjøn over Bevisførelsens Resultat enten tillade den Bevispligtige at bekræfte fremsatte falske Anbringender med Ed og derved spidestigjøre den ham paahvilende Bevispligt, eller paalægge den Bevispligtiges Modstander edelig at frogaa imod ham anførte Kjendsgjerninger med den Virkning, at disse ikke anses for tilhørligt benægtede, dersom Eden ikke aflægges. Ere de Handlinger, angaaende hvilke Eden skal aflægges, ikke foretagne af Parten selv, men af Trediemand, i hvis Sted han er traadt eller ved hvis Foretagender han er kunden, kan Sagens Udsald gjøres afhængig af saadan Trediemands Ed i Stedet for af vedkommende Parts egen.

§ 258.

Retten er i Udøvelsen af den samme ved § 257 tillagte Myndighed ikke bunden ved Lovregler, men det er overladt til dens Skjøn, haabe om Ed skal tilstedes eller paalægges nogen af Parterne, og hvilkens.

Dog kan — foruden hvad der er bestemt med Hensyn til Privatdokumentets Ægthed i § 253 — den, der støtter sin betimelig paatalte Fordring paa lovtigen ført Handelsbog, uden al videre Bevisførelse forlange, at Retten enten skal paalægge Modparten at fralægge sig Fordringen med Ed, eller tilstede, at Handelsbogens Hører bekræfter Fordringens Rigtighed med Ed.

I Sager angaaende Underholdningsbidrag til uægte Børn skal Børnemoderen ligeledes være beføiet til uden videre Bevis at forlange Sagens Afgjorelse ved Parts Ed, saaledes at Retten ifølge Sagens Omstændigheder kan afsjøre, om Eden skal aflægges af hende eller den, der sigtes som Børnefader.

§ 259.

Naar Sagens Afgjorelse skal ske ved Parts Ed, tilstedes eller paalægges Eden i den endelige Dom.

Denne bliver ifølge heraf at affatte alternativt, ligesom efter de hidtil gjældende Regler.

§ 260.

For Edens Aflæggelse fastsættes i Dommen en Frist af 4 Uger.

I det til Edens Aflæggelse bestemte Retssmøde skal Eden aflægges, saafremt Sagen ikke er paaanket til høiere Ret, eller Andragende om fornyet Foretagelse af Sagen er indgivet. Den Edpligtige, der udekliver uden lovtigt Forsald, anses for at have nægtet Edens Aflæggelse. Modpartens Udeklivelse er ingen Hindring for Edens Modtagelse.

Skjønes et anmeldt Forsald levligt, kan Retten give den fornødne Udsettelse.

§ 261.

Eden aflægges i Reglen for den Ret, der har affagt Dommen. Dog kan det, hvis den Edpligtige bor udenfor Landsretskredsens, eller stedlige Forhold lægge betydelige Hindringer i Veien for Edens Aflæggelse for Landsretten inden den foreskrevne Frist, i Dommen bestemmes, at han skal have Valget mellem at aflægge Eden for den Ret, der har affagt Dommen, eller for Underretten paa det Sted, hvor han bor eller opholder sig. Vælger han dette Sidste, har han at henvende sig til vedkommende Underdommer for at faa et Møde

berammet til Edeas Afslæggelse inden den fastsatte Frist, ligesom han har med et Varsel af mindst en Uge at kalde Modparten til dette Møde.

Ret kan jattes paa den Eddpligtiges Bopæl, naar denne paa Grund af Sygdom ikke kan forlade samme.

Forinden Edeu afslægges, kan Retten gjøre Parten passende Forestillinger og ved Spørgsmaal forviise sig om, at han tilfulde fortaar Eddshemaet. Finder Retten i Genhold hertil eller paa Grund af den Maade, hvorpaa Parten udtaler sig om Sagen, Betænkeligheder ved at modtage Edeu, kan den udsætte Sagen til et følgende Retsmøde eller endog nægte at stebe ham ti Eddafslæggelse ved en Kjendelse, hvorover der kan føres Bepoering efter de almindelige Regler.

De Erklæringer eller Udtalelser af Parten, som have fremkaldt Rettens Betænkelighed, tilføres Retsbogen.

§ 262.

Er den Eddpligtige efter Dommens Afslæggelse, men forinden Eddskriftens Udlob afgaaet ved Døden eller bleven affindig eller demfældt for Mened, kunne de, der træde i hans Sted eller varetage hans Anliggender, forlange ny Forestagelse af Sagen (§ 328, jfr. § 327).

Kapitel IV.

Om Domme og Kjendelser.

§ 263.

Kjendelser affiges snarest muligt og i Reglen senest Dagen efter, at Forhandlingen om det omvistede Punkt er tileude.

Parterne og efter Omstændighederne Vidner, Syns- og Skjønsmænd have at give Møde til den af Retten for Kjendelsens Afslæggelse bestemte Tid, om hvilken de underrettes enten i Retsmødet eller ved Formandens Foranstaltning.

Videre Forlyndelse eller Meddelelse af Kjendelser er usornoden, naar de Paagjældende paa behørig Maade have faaet Anledning til Møde ved Afslæggelsen.

Kjendelser maa begrundes, og de faktiske Omstændigheder, hvorpaa de bygges, maa nøiagtig angives, naar Retsbogen ikke indeholder det Fornødne i saa Henseende. Andre Bestemmelser af Retten, som ikke gaa ud paa at afgjøre opstaaede Tvistigheder, behøve ikke at begrundes.

Tovrigt komme de nedenfor om den endelige Doms Vedtagelse givne Regler til Kundebelse paa Kjendelser og andre Bestemmelser af Retten.

§ 264.

Derfom Retten, efterat Dyttagelse til Dom er Ret, finder Grund til at stille nye Spørgsmaal af den i § 95 omhandlede Bestaffenhed til Parterne eller til at indhente Syn eller Skjøn, er den berettiget til at indkalde Parterne til et Møde, i hvilke de have at besvare de dem forelagte Spørgsmaal og det kan derhos, hvor det ubfordres, paalægges dem efter Rettens nærmere Anvisning at fremstille Syns- eller Skjønnsbevis. Retten er, derfom den ikke finder Parternes Tilfaldelse fornoden, berettiget til ogsaa uden saadan at afkræve Saglyndige deres skriftlige eller mundtlige Udtalelser om de tvistomme Punkter.

Udgifterne ved de i denne Paragraf omhandlede Foranstaltninger udredes forstudsvis